

Dagbog 5

**For perioden 1992 – 1993
bl.a. vedr. skiferierne, turen til
Filippinerne samt cykelferien til
Bornholm**

Forord

Denne dagbog er min femte dagbog der beskriver mine skiferier til Sverige og Frankrig, min tur til COCO Beach på Filippinerne samt cykelferien på Bornholm.

Der kan forekomme udtalelser der måske nok er lidt hårde, men det er de tanker jeg havde om denne periode og de mennesker jeg var omgivet af.

Denne dagbog er ikke tiltænkt for at skade nogen, men mere for at fortælle om mit liv og oplevelser.

Der er episoder og oplevelser jeg har valgt ikke at videregive, da disse måske sårer mere end de gavner – både for mig selv, men så sandelig også overfor de involverede parter.

God fornøjelse med læsningen!

Kaj Heydt Jørgensen

Dagbog for perioden 1992 – 1993 Skiferier, turen til Filippinerne, samt cykelferie på Bornholm.

Copyright © Kaj Heydt Jørgensen, Sdr. Felding, Danmark.

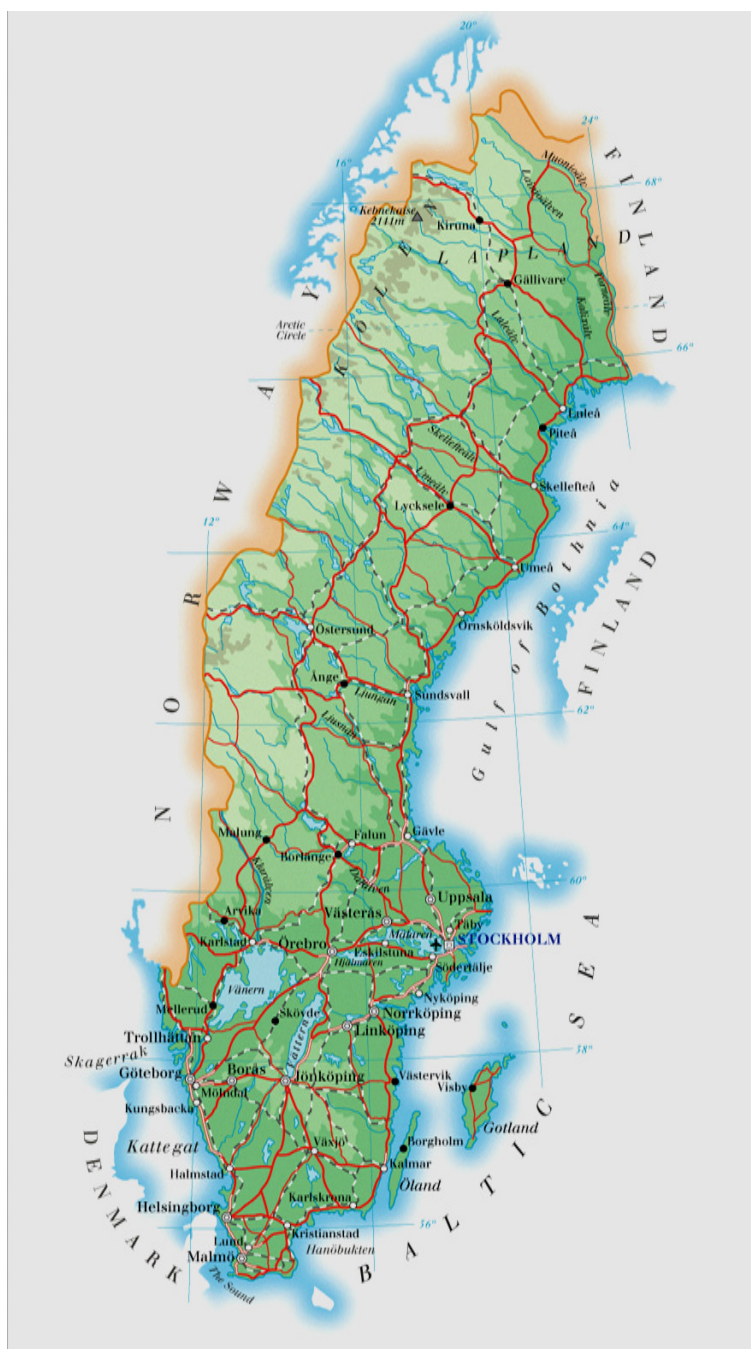
Indholdsfortegnelse

- 1992 Skiferie i Sälen i Sverige**
- 1992 Sommerferie sammen med familien i Juelsminde**
- 1992 Elastikspring i Hjallerup (55 meter)**
- 1992 Efterårsferie på Filippinerne**
- 1993 Skiferie til Valmorel i Frankrig**
- 1993 Cykelferie på Bornholm**
- 1993 Min genindkaldelse nr. 3**

Dagbog for perioden 1992 til 1993

Nytårsaften var knap overstået før vi igen hang i ølflasken. Annette, Peter og jeg havde fået en "grim" tradition efter en slem aften i byen. Vi skulle rejse og ved det træ vi var væltet og det betød at vi aldrig stod op før vi havde drukket en morgen bajer – uanset hvordan aftenen havde været.

I løbet af efteråret var jeg blevet overtalt af Annette til at jeg skulle med på den kommende skiferie til Sverige.

Jeg var ikke særlig stolt ved situationen, da jeg aldrig før havde prøvet at stå på ski. Men nu skulle det altså være.

Optakten til ferien var lidt af et sidestykke for sig, da vi ikke var mindre end 4 personer fra Aalborg afdelingen der skulle med.

Det drejede sig om: Annette og Peter, Linette og Søren, Conni og Per, Jutta og Lars, Søren og mig og derudover et hold venner til Conni og Per.

Vi skulle af sted i 4 biler, hvoraf jeg skulle være en af dem der stillede bil til rådighed.

Endelig oprandt dagen og vi skulle starte ud fra Nørresundby en lørdag morgen meget tidlig. Jeg havde om fredagen fået påmonteret pigdæk, og var dermed klar.

Jeg skulle have Søren med i bilen og ikke flere, hvilket der heller ikke var plads til. Min bil var simpelthen fyldt op med øl og andre dejlige sager vi ikke måtte have med ind i Sverige.

Efter at pakningen af bilerne var overstået begav vi os af sted mod Frederikshavn og derfra med færge til Göteborg.

I Göteborg blev Søren og jeg stoppet i tolden til stor skræk for de andre, for det var i vores bil de gode varer opholdt sig. Vi blev spurgt om hvad vi skulle i Sverige og efter mange forsøg lykkedes det os endelig at forstå hende. Vi kunne betro hende med at vi skulle til Sälen, og det affødte straks et nyt spørgsmål.

Hvor er ski udstyret?

Vi fik hende forklaret at det skulle vi leje og dermed fik vi lov til at køre videre.

Turen op til Sälen var lang og drøj og vi ankom der først omkring kl. 20.00, godt trætte og møre alle sammen.

Efter at bilerne var pakket ud og alle sammen installeret i de to lejligheder, blev der trods trætheden, hygget lidt inden det hed godnat.

Dagen efter startede vi at få købt liftkort og Søren og jeg skulle ned og leje både ski og støvler. Da alt dette var overstået, var vi klar til bakkerne.

Og ih du milde. De var stejle. Sådan så det i hvert fald ud.

Annette tog Søren og mig med op på børnebakken, som hun så livligt forklarede ikke var særlig stejl. Men da først Søren og jeg var kommet op for enden af børnebakken med trækraften, følte vi at vi stod overfor en af de største udfordringer i vores liv.

Skulle vi sætte os på rumpen og stille og roligt glide ned – tage skiene af og gå ned – eller springe ud i det.

Vi valgte heldigvis det sidste med ufattelig mange styrt til følge og til megen morskab for de andre.

Omkring middag havde Søren og jeg bestilt en skiinstruktør hvilket var til stor hjælp for os.

Straks mente de andre, at vi nu var klar til at komme med op til toppen, og når de mente det, så måtte der være noget om snakken.

Men det var alt for tidlig. Jeg vil sige det sådan, at oplevelsen af at komme med op på toppen, ja den var enorm, men nedturen var hård og sej, selvom de konstant, valgte de grønne løjper.

Jeg ved ikke hvor mange gange jeg faldt, men det rigtig mange gange og efter at vi igen nåede bunden, blev Søren og jeg enige om at vi nok hellere måtte øve os lidt mere, inden vi igen skulle derop.

Efter en hel dag på ski, var der selvfølgelig efter ski derhjemme i en af lejlighederne og inden middagen kunne vi lige nå os en tur i saunaen, som altid sluttede af med at vi skulle ud i sneen og rulle os.

Om aftenen var der fest og masser af spil og vi havde det utroligt hyggeligt.

Den ene aften havde vi en sjov oplevelse med spillet "Tegn og gæt". Jeg havde måske nok fået lidt for meget at drikke og jeg skulle tegne for Søren.

Søren spurgte om følgende ting, da jeg lige havde fået tegnet et par kruseduller:

Er det fra dyreriget – Nej; Er det en hund – Nej; Er det en puddelhund – Ja og ganske kort tid efter slukkede det indre lys sig for mig.

I løbet af ugen blev jeg bedre og bedre til at stå på ski, og nåede med på toppen mange gange og syntes nu at det var meget sjovt.

En ting var sikkert – det var ikke sidste gang jeg var på skiferie.

Om lørdagen skulle det så gå hjemad igen og turen var ligeså lang og sej som turen derop havde været.

Vi var hjemme omkring midnat.

I februar måned begyndte jeg at spekulere på ny bil. Jeg var flere forskellige steder og se, men valget faldt til sidst på en splinter ny Golf 1,8 i metalgrøn.

Nu var der bare finansieringen af den tilbage. Skulle jeg fortsætte med Morsø Sparekasse eller skulle jeg prøve noget helt andet, for ikke at være så afhængige af et pengeinstitut. Jeg spurgte forhandleren om han havde et specielt tilbud vedr. finansiering og det havde han.

Det var Nørresundby Bank de brugte – og nå ja, de kunne da godt få lov til at prøve at give et fornuftigt tilbud.

Slutsedlen blev straks faxet derover, og inden jeg nåede at komme tilbage til BFC Data var der en Henrik Hjort fra Nørresundby Bank der havde ringet og ville snakke med mig, hvilket jeg så straks gjorde.

Det hele endte med at jeg selvfølgelig fik billånet hos dem og at jeg total skiftede til Nørresundby Bank med alt hvad jeg havde.

Dermed var mit nye bilkøb en realitet.

SALGSSLUTSEDEL BILER

SÆLGERFIRMA

MEDLEM AF

Aut. forhandler
AUTO - CENTRALEN
R. K. Automobiler, Aalborg A/S
Ny Kærvej 47, Aalborg, 98 13 87 77

AFTALE OM NY BRUGT
FORBRUGERBØD JA NEJ

Nr. 007164 05-10/92

KØBER	KØBESUM, BETALING
HAVN Navn: <i>Kaj Heyd.</i> Adresse: <i>Thorvald Thorsensvej 2</i> Postnr.: <i>7400</i> By: <i>Ålborg</i> Privat Y.P. ☐ Forret Y.P. ☒ Telefon: <i>230864-2283</i> BEHR: <i>98/192455</i> BIL Merket/Model: <i>VW Golf 1806</i> Type: <i>1H12H4</i> Stempel: <i>TANW03238</i> Ny/Brugt: <i>Brugt/metal.</i> Beskrivelse i bogen: <i>Golf 1806</i> AFTALER Forbehold: <i>10%</i> Evt. policensal: _____ REG. I ØST: <i>10</i> KMTALER: _____ Evt. koste svh: _____ BYTTEDIL Varer: <i>VW Golf Tour</i> Farve: <i>Blå/metal.</i> Stempel: <i>7423W282374</i> BEHR: <i>2058770</i> REG. I ØST: <i>12-2-1988</i> KMTALER: <i>73500</i> Evt. koste svh: _____ Pris: <i>86570</i> Evt. moms kl: _____ Evt. rest (skatte) KR: _____ Restværdi/aflydelse: <i>morsø 4 pers. buse</i>	A. PRIS HERKL, VOMS OG REG. AFG. UDBYTT MV. (BILK. VOMS OG REG. AFG.): _____ UDBYTT VM. (REG. AFG. FRI, BILK. VOMS): _____ B. BRUGT BIL (TL 4 F. TOTALVÆGT) - VOMSLOVENS § 10 PRIS (MOMS IKKE ANFÆRET): _____ LEVERINGSKOSTNINGER (BIL, VOMS): <i>2387</i> STEMPELAG: _____ KONTANTPRIS <i>168010</i> UDBETALING: KONTANT <i>81500</i> BYTTEDIL <i>86570</i> <i>168010</i> KONTANTPRIS + UDBETALING <i>81500</i> PANDEVÆRDEKLARATION (VMS) (MOMS) _____ DKUMENTERGIVELSE (BIL, MOMS) _____ REKTE: _____ HERFETER, D.A.F.s FINANSERINGSSTABEL HR _____ ADJACEVY (BIL, MOMS) A K: _____ I ALT _____ STEMPELAG (BIL, MOMS) * _____ KREDITOMKOSTNINGER KREDITKØBSPRIS YDELSE I ALT _____ I FORFALDESDAG _____ FLG. FORFALDESDAGE _____ ÅRHAL _____ FLG. YDELSER _____ FLG. YDELSER PR MÅNED _____ EN _____ PR _____ SPECIFIKATION UDLEVERET 1 2 3 4 5 6 (SÆT KRYDS) <i>Holborg</i> DEN <i>12-2</i> 19 <i>92</i> Købers underskrift: <i>Kaj Heyd.</i> Underskrift for sælgerfirma: _____

D.A.F.s STANDARDFORMULAR 6.2
ALMINDelige BETINGELSER PÅ BAGSIDEN

I løbet af foråret blev jeg udpeget som projektleder vedr. konvertering fra On-line 2000 til BFC 2000, hvilket vil sige at On-line 2000 var et gammelt økonomisystem der skulle konverteres til BFC 2000.

Det drejede sig om ca. 250 kunder hovedsageligt beliggende i Nordjylland. Det var et kæmpe projekt der tog næsten al min fritid.

I forbindelse med at de skulle konvertere skulle de fleste også have udskiftet deres udstyr, hvilket vil sige PC, skærm og printer, hvilket jeg for det meste også stod for.

Der skulle bookes kursuslokaler, instruktører, konverteringslokaler og programmører til selve konverteringsdagen og efterfølgende skulle der bookes konsulenter til de enkelte kunder.

Der var faktura formularer der skulle checkes og godkendes – evt. laves som tilretning.

Til at starte med kørte projektet lidt trægt, men inden ret længe kom der gang i forløbet og så kørte det bare der ud af.

I marts måned kom så meddelelsen om at Britta havde født endnu en pige og hun skulle hedde Dorte.

På hjemmefronten var der masser af lektier der også lige skulle klares.

Det første jeg fik overstået var et brevskolekursus til fartøjsfører, hvilket vil sige at der nu ikke var lang vej tilbage før jeg havde nået målet – nemlig den egentlige fartøjsføreruddannelse.

KURSUSBEVIS

KAJ HEYDT JØRGENSEN

har gennemført

BREVSKOLEKURSUS H.95 KURSUS TIL FARTØJSFØRER

Nymindegab, den 27 APR 1992

S. S. Måthiasson

Oberst

Chef for Hjemmeværnsskolen

Det næste der meldte sig var de 2 merkonomkurser, hvoraf det ene nemlig Systemudvikling krævede at vi afleverede en hovedopgave, som vi mindst skulle være 2 eller 3 om.

Midt i opgaven forlod den ene os og dermed var der endnu mere tilbage til os 2 der var i gruppen.

Vores opgave bestod i beskrivelsen af forskellige netværk og for selve opgaven fik vi et 10-tal, hvilket jeg var yderst tilfreds med, da jeg havde stået for langt det meste af opgaven.

Til selve de 2 eksaminer fik jeg 2 9-taller hvilket jeg selvfølgelig var meget tilfreds med.

**BEVIS
FOR
MERKONOMKURSUS**

Navn **Kaj Heydt Jørgensen**
Personnummer
har i eksamensterminen **maj 1992**
bestået følgende merkonomkursus jf. bekendtgørelse nr. 45 af 28. januar 1987.

Dag	Prøvens resultat Karakter
Informatik	9
Systemudvikling	9
XXXXXX	

Aalborg Handelsskole, juni 1992

Jørgen Waarst, uddannelseschef

Karakterskala
Ved prøven er anvendt 13-skalaen. For at bestå kræves mindst karakteren 6. Der gives ikke ordenskarakterer.

Studiekreds
I visse fag har udarbejdelse og godkendelse af en studiekredsrapport været en forudsætning for deltagelse i prøven

Allerede i juni var jeg til den endelige fartøjsføreruddannelse i Slipshavn, som jeg også bestod. Og dermed var et af mine store mål gået i opfyldelse.

KURSUSBEVIS

MG Kaj Heydt Jørgensen
(grad) (navn)

har gennemført/bestået FØRINGSKURSUS FOR FARTØJSFØRER og FARTØJSFØRER KURSUS

HVS Slipshavn, den 5 JUN 1992.

Jens Koefoed
Orlogskaptajn
Chef for MHV-SEKTIONEN

SEKTIONEN FOR FARTØJSFØRER UDDANNELSE

Sommerferien stod nu for døren og var planlagt sammen med hele den nære familie i sommerhus i Juelsminde.
Men jeg tror, set i bakspejlet, at tidspunktet for denne ferie sammen med hele familien var meget et meget dårligt valg.

For det første stod Tanja for at skulle rejse til USA som aupair pige i 3 måneder, hvilket der ikke var forståelse for fra Richards side. Britta og Erik havde fået endnu en datter som krævede meget og sidst men ikke mindst var mor kommet i en eller anden form for overgangsalder.

Hvad far og jeg var, ved jeg ikke, men der var tit uoverensstemmelser, selvom far og jeg prøvede at glatte ud på det, ved at kløvne lidt rundt.

Men selvfølgelig var der også sjove stunder. En af dem var den aften vi spillede Løgn. Med de 2 terninger havde jeg meldt 65 hvorefter far med alvorlig mine sagde at han havde 76. Vedkommende efter far var selvfølgelig ikke i tvivl – Løgn, da det ikke kunne lade sig gøre.

Sidst på ugen var vi alle sammen i Billund for at aflevere Tanja ved flyet og derefter var vi lidt rundt og se i Billund inden turen gik tilbage til sommerhuset.

Til weekenden fik vi besøg af Kirsten og Bjørn og selvfølgelig skulle der så ske noget. Vi skulle alle ned til vandet og hygge os. Vejret var godt og det store vand pjaskeri startede. Med os havde vi Eriks gummibåd. Og selvfølgelig skulle alle side med i denne gummibåd, der kun var beregnet til 2 personer.

Pludselig skete det jeg frygtede mest af alt, nemlig at blive brændt af en brandmand. Det gjorde simpelthen så ondt og Bjørn opfattede straks hvad der var sket og roede ind til land. Da vi var kommet ind på land løb vi hjemad til sommerhuset og kørte straks af sted mod Juelsminde med våde håndklæder omkring.

Lægen kunne ikke hjælpe mig og havde sørget for en ambulance og af sted gik det mod Horsens.

På hospitalet blev jeg behandlet som om det var et brandsår og efter at have ligget med armen i rindende kold vand i 2 timer, fik vi lov til at køre hjem igen.

Men armen brændte stadig og hele aftenen kunne jeg opvarme vand hurtigere end elkedlen.

Efter denne uge i sommerhus var jeg igen klar til at tage fat. Og der var rigelig. Konverteringerne kørte for fulde damp.

På Marinehjemmeværnssiden blev jeg pludselig udnævnt til korporal, hvilket var helt til grin. Med den uddannelse jeg lige havde afsluttet skulle jeg som minimum udnævnes til sergent.

Jeg nægtede at sy korporal striberne på tøjet ligesom jeg total nægtede at gå med noget som helst der mindede om korporal status. Så ville jeg hellere gå som menig og sådan blev det.

Og dermed var jeg en af de få i det danske land, der sejlede som menig næstkommanderende.

I løbet af sommeren var det blevet så moderne at folk skulle springe ud i elastik og på et tidspunkt kom det da også til Aalborg.

Karsten og jeg havde længe gået og drillet hinanden med hvem der turde tage springet. Og selvfølgelig turde jeg da det, men jeg var altid "forhindret", når Karsten havde tid til at opleve at jeg turde.

Og pludselig var det væk fra Aalborg igen – pyh.

Men nej, de flyttede til Hjallerup marked og nu gik den ikke længere. Karsten og jeg skulle mødes i Hjallerup.

Jeg var uhyggelig nervøs, men nu skulle det være.

Jeg fik stillet mig i køen – fik betalt de 450,- kr. – blev vejjet – fik seletøj på og var dermed klar til det store spring.

Turen op var uhyggelig lang og på et tidspunkt havde jeg på fornemmelsen at det her var tegnefilm og at kranen bare blev ved med at fortsætte i det uendelige.

Vi skulle op i 55 meter.

Og pludselig stoppede kranen og jeg blev instrueret i hvordan jeg skulle hoppe.

Først ud til kanten, derefter blev sikkerhedssnoren fjernet og på 3 skulle jeg springe på hovedet ned.

På det tidspunkt var jeg fuldstændig tom i hovedet og det eneste jeg tænkte på var at fuldføre missionen.

1,2 og 3 og jeg sprang ud i det bare ingenting med hovedet nedad og det gik stærkt. Det føltes som om jorden kom mig i møde med en ufattelig hurtig fart, men pludselig kunne jeg mærke at elastikken blev strammere og strammere og på et tidspunkt fløj jeg opad igen med ligeså høj fart.

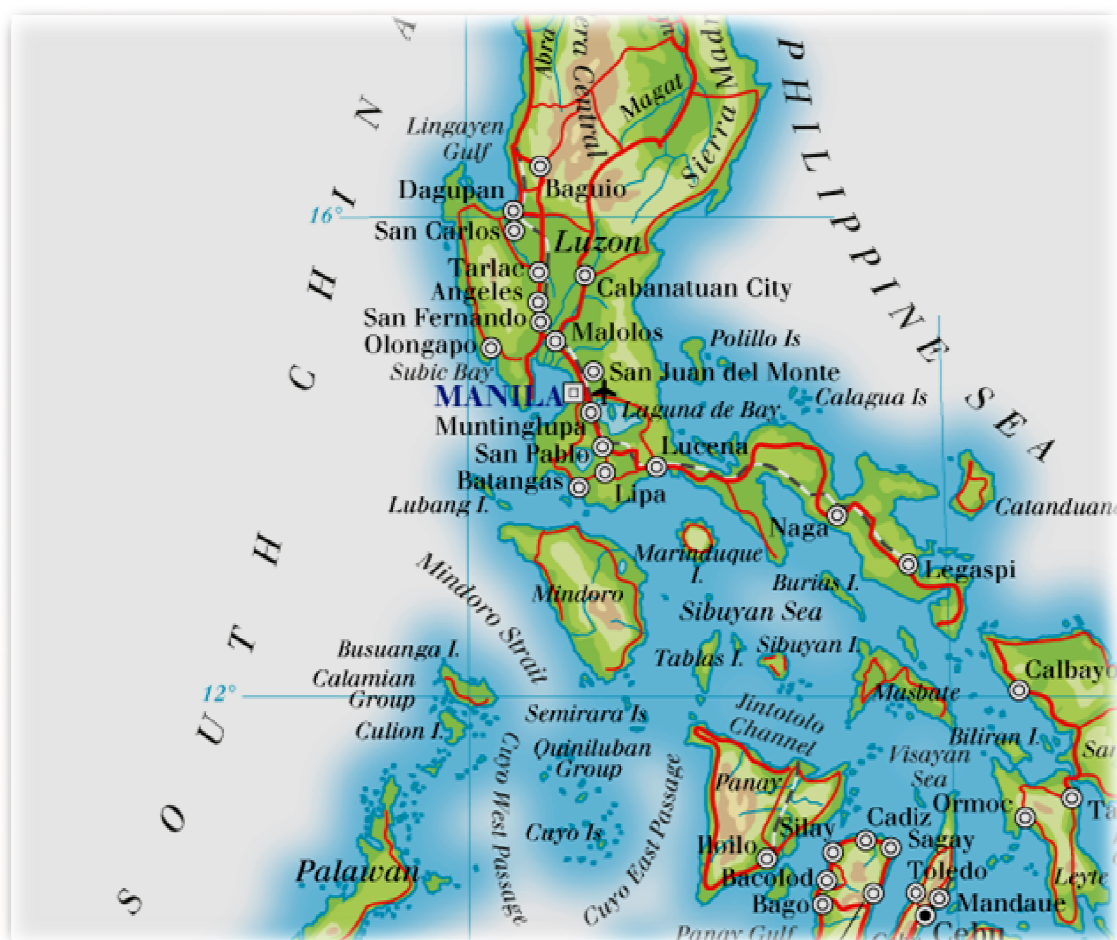
Sådan fik jeg nogle op og ned ture inden elastikken faldt til ro igen. Og derefter blev jeg hejst ned igen – stolt som en pave.

Jeg havde gjort det, og resten af dagen var jeg ikke til at skyde igennem.

Turen til COCO Beach i perioden 28-9 til 08-10 1992

Efterhånden som sensommeren gik og fritidslivet blev mere og mere vildt fik jeg pludselig den ide at jeg igen ville ud og opleve verdenen alene, medens jeg endnu kunne. Men hvor skulle turen så gå hen denne gang?

Igen havde jeg mange overvejelser, men det var som om Østen trak mest og derfor blev det til en tur med Larsen Rejser til Filippinerne til Coco Beach, et lille dejligt fredeligt sted på øen Mindoro.

Turen skulle foregå i efteråret og jeg havde valgt at tage af sted i 1 uge, desværre alt for lidt viste det sig senere.

Turen startede med SAS fra Aalborg til København og heldigvis var jeg i rigtig god tid, da det undervejs viste sig at vi skulle have en mellemlanding i Århus, på grund af problemer med Århus flyet.

I København skulle jeg først over i Udenrigslufthavnen og derefter "finde" flyet mod Frankfurt.

Efter en behagelig kort flyvning til Frankfurt, var det nu om at "finde" flyet mod Manila.

Det tog sin tid, da lufthavnen er gigantisk stor. Men endelig, der holdt flyet og man var klar til ombord stigning.

Vi skulle flyve med en Jumbo 747-400 – et kæmpe fly.

Og dermed var vi på vej mod Filippinerne.

Forplejningen og servicen i flyet var helt i top og vi havde en behagelig flyvning til Bangkok, hvor vi havde en kort mellemlanding inden turen gik videre til Manila.

Den sidste flyvning tog omkring 3 timer og vi ankom til den lille og overskuelige lufthavn, hvor vi ved paskontrollen skulle aflevere nogle immigrationspapirer som vi havde udfyldt i flyet.

Ingen problemer eller ventetid og bagagen var nem at finde.

Morten vores guide fra Larsen Rejser havde fulgt os på hele turen og sørgede for at vi kom op i den rigtige bus. Vi skulle have en overnatning i Manila og skulle derfor køres til et hotel.

Hotelværelset var helt i top og denne gang havde jeg bestilt enkeltværelse hele vejen igennem.

Inden jeg skulle videre, ville jeg lige checke toilettet, og der fik jeg lidt af en oplevelse. Kakerlakkerne for forvildet rundt på gulvet og gjorde alt for at gemme sig. Nå men heldigvis skulle jeg ikke andet end at tisse og så længe de holdt sig til badeværelset var det OK for mig.

Om aftenen var der arrangeret en lille gåtur rundt i Manila. Vi skulle først ud og have noget at spise og undervejs hen til restauranten kom vi forbi uhyggelig mange hjemløse, der lå ude på fortovet og kun have en papkasse som hjem, hvilket gjorde stort indtryk på mig.

Men langt om længe kom vi til restauranten og fik en dejlig tiltrængt middag og for første gang var der mulighed for at lære de andre lidt bedre at kende. Jeg kom specielt til at lære Tove og Hans, Jette og Gunnar meget godt.

Efter middagen tog Morten os med på en meget speciel bar og det specielle lå deri at det var dværge der serverede, og de var ikke større end at de knap nok kunne se over bordkanten.

Vi havde en utrolig dejlig aften, hvor alle hyggede sig og omkring midnat tog vi alle hjem til hotellet for at være udhvilet til dagen efter. Mine kakerlakker på badeværelset var i mellemtiden også "forsvundet" – hvorhen ved jeg ikke, men jeg kunne ikke længere se dem.

Efter morgenmaden havde vi lidt tid tilovers til at se os lidt omkring i Manila. Det der gjorde størst indtryk på mig, var der udenfor alle banker og større forretninger stod politibetjente med skarpladte pistoler / geværer. Et noget uhyggeligt syn, men det fortalte hvor stor kriminaliteten var.

Derefter skulle vi med bus mod Batangas hvorfra vi skulle sejle til Mindoro.

Op i den gamle bus med al bagage, som blev placeret på de forreste sæder. Det var en meget speciel bus! Førerens "afdeling" lignede førerhuset i en amerikansk truck med klistermærker, blinkende grønne lamper i vindueskanten for oven og sæderne! Sæderne var deprimerende smalle. 3 sæder i den ene side (med plads til 2 danskere) og 2 sæder i den anden side (plads til en enkelt dansker).

Vi kørte i ca. 3 timer, da der var uhyggelig megen trafik i Manila.
Men endelig ankom vi til havnebyen Batangas.

Kufferterne blev straks læsset af og båret over til båden som skulle sejle os til Mindoro.

Batangas er en meget fattig by med ca. 200.000 indbyggere. Der er megen kriminalitet i byen så sikkerheden for vores vedkommende var i højsæde.

Vi var konstant omgivet af sikkerhedsvagter.

Langs kysten ved den ene side af havnen var det mest usle slumkvarter, man kan tænke sig.

Det var en dejlig sejltur på ca. 2 timer. Vi så delfiner der legede i vandet og vi nød at se Mindoro øen vokse sig større og at få udpeget: "Se det hvide skilt derovre – der ligger Coco Beach.

Det var utroligt at se palmer overalt og hytter op langs begge "bjergsider", hvor (viste det sig) at poolen og restaurant / reception / bar lå i midten.

Men til vores store forbavselse sejlede vi forbi, men heldigvis kun for en kort stund. Vi skulle ind til byen Puerto Galera for at stige over i nogle mindre både, der skulle sejle os ud til Coco Beach.

Dette var starten på en uge i PARADIS.

Efter en lille sejlads på ca. 10 – 15 minutter ankom vi til Coco Beach.

Det er nok de færreste der har været i PARADIS, som har mulighed for at vende tilbage til "livet" igen og fortælle om hvordan der er.

Jeg er så heldig at have været i PARADIS.

Nu befandt jeg mig efter en lang og sej tur lige midt i PARADIS, og dermed var selve turen hertil fuldstændig glemt og ligegyldig.

Inde på den hvide strand stod personalet og værtsfamilierne for at tage imod os med sang og guitarspil og knusere.

At stå på stranden med palmerne vuggende omkring sig og 20 varme og hjertelige filippinere der hilste os velkommen til deres hjem, det var lykken.

Overvældet af stedets fredfyldte skønhed, vuggende palmer så langt øjet kunne række, lyden af bølgerne der blidt rullede ind på den hvide sand- og koralstrand, vandets blå og turkise farver, filippinernes sange og guitarspil, de små brune unger, der stod og kiggede nysgerrigt op på os, alt dette overvældede os og grådigt lappede vi det hele i os.

Vi fyldtes med en ro og varme, en varme, som ikke kun skyldtes den strålende sol, men måske især stedets varme.

Vi begav os op til hovedbygningen som var samlingssted på Coco Beach. Her findes receptionen, baren og restauranten. Det er meget hyggeligt, og det hele er holdt udelukkende i naturmaterialer, primært bambus, og der er dekoreret med bl.a. koraller og filippinsk håndværk og antikviteter.

Der er 9 borde, hver med plads til 6-8 personer og midt i restauranten er et pænt tag-selv-bord, som er "overdækket" med et stråtag. Meget hyggeligt.

Jeg fik udleveret en nøgle, men dette var faktisk den eneste gang, jeg havde den i hånden. Ellers lå den fremme på bordet i de ulåste bungalows. Der er ingen der stjæler på Coco Beach (så skulle det være en af gæsterne), og jeg har penge, kamera o.s.v. til at ligge frit fremme hele ugen. Det bedste er egentlig at jeg slet ikke skænker det en tanke at låse døren.

For at komme til min bungalow skal jeg op af den ene bjergside. Det er ufattelig smukt: spredte palmer, blomster i alle farver og dufte og blomster, vi kender fra vindueskarmen, en knald gul sommerfuld, der svæver forbi....

Min værtsfamilie har "selvfølgelig" slæbt al bagage op for mig, og de har pyntet op med de smukkeste røde blomster i bambusvaserne.

Bungalowen er lige som resten ikke luksuriøs, men altså igen ufattelig smuk. Holdt i filippinsk naturmaterialer, bambusgulve, flettede (tynde) bambusvægge, bambusmøbler. I bungalowen er der naturligvis også et badeværelse med bruser (kold vand) og toilet.

Ved indgangsdøren er der en lille ringeklokke til min værtsfamilie, som jeg opfordres til at bruge; de kan hente kaffe, øl, frokost o.s.v. til mig.

Efter at jeg havde fået mig set lidt omkring, var der tid til informationsmødet nede ved restauranten.

Guiderne Morten og Dorte som var tilknyttet stedet holdt selvfølgelig dette møde.

Det viste sig at der var mange udflugtsmuligheder og jeg havde kun et for tanke og det at prøve så mange af dem som overhovedet muligt.

Dette sted var "PARADISET".

Efter informationsmødet skulle vi have noget at spise.

Maden vi kunne bestille i restauranten så indbydende ud og smagte himmelsk. Og så var den billig.

En Beefsteak Philippino lå i den dyre ende; den kostede 95 pesos (ca. 25 kr.). Det var tynde skiver mørt oksekød marineret i soja, sprite, vinegar, hvidløg o.s.v. med ris til.

De havde masser af spændende og velsmagende fiskeretter som man absolut også måtte smage. En øl til maden kostede 15 pesos (ca. 4 kr.).

Efter en velsmagende aftensmad var der lagt op til fest. Tjenerne på Coco Beach underholdte med sang og musik og pludselig var Dorte også med i dette sangkor.

Senere på aftenen kom Morten pludselig hen til mig og spurgte om jeg havde lyst til at tage med ind til Sabang for at opleve det "rigtige natteliv". Og selvfølgelig havde jeg det.

Vi skulle sejle om til byen og hyrede derfor straks en af bådene der lå til ved Coco Beach. Undervejs til Sabang, hvilket foregik i total mørke, spurgte Morten mig om jeg også var til det lidt mere frække natteliv, hvilket jeg også kunne bekræfte.

Sabang er den by hvor øens natteliv findes. Her er nogle barer og 4 diskoteker, hvor man kan "leje" små filippinske piger. De danser oppe på nogle hævede dansegulve og her kan man udvælge sig sin sengekammerat. Om dagen byder Sabang på flere restauranter, som alle er billigere end den på Coco Beach.

Vi startede fra en ende og stederne blev frakkere og frakkere og på et tidspunkt fik jeg mig en vældig snak med en lidt ældre dame, der er meget nysgerrig. Det viste sig at hun var bordelmutter og prøvede at "sælge" en af hendes piger.

Jeg fik forklaret at jeg ikke havde penge med, hvilket overhovedet ingen forhindring var. Jeg kunne købe på kredit.

Men jeg afviste at købe på kredit.

Det sidste sted hvor vi opholdt os var der utrolig mange søde piger og jeg kom vældig i snak med en af dem – hun var både fræk, sød og flot på en gang. Hendes navn var Josephine.

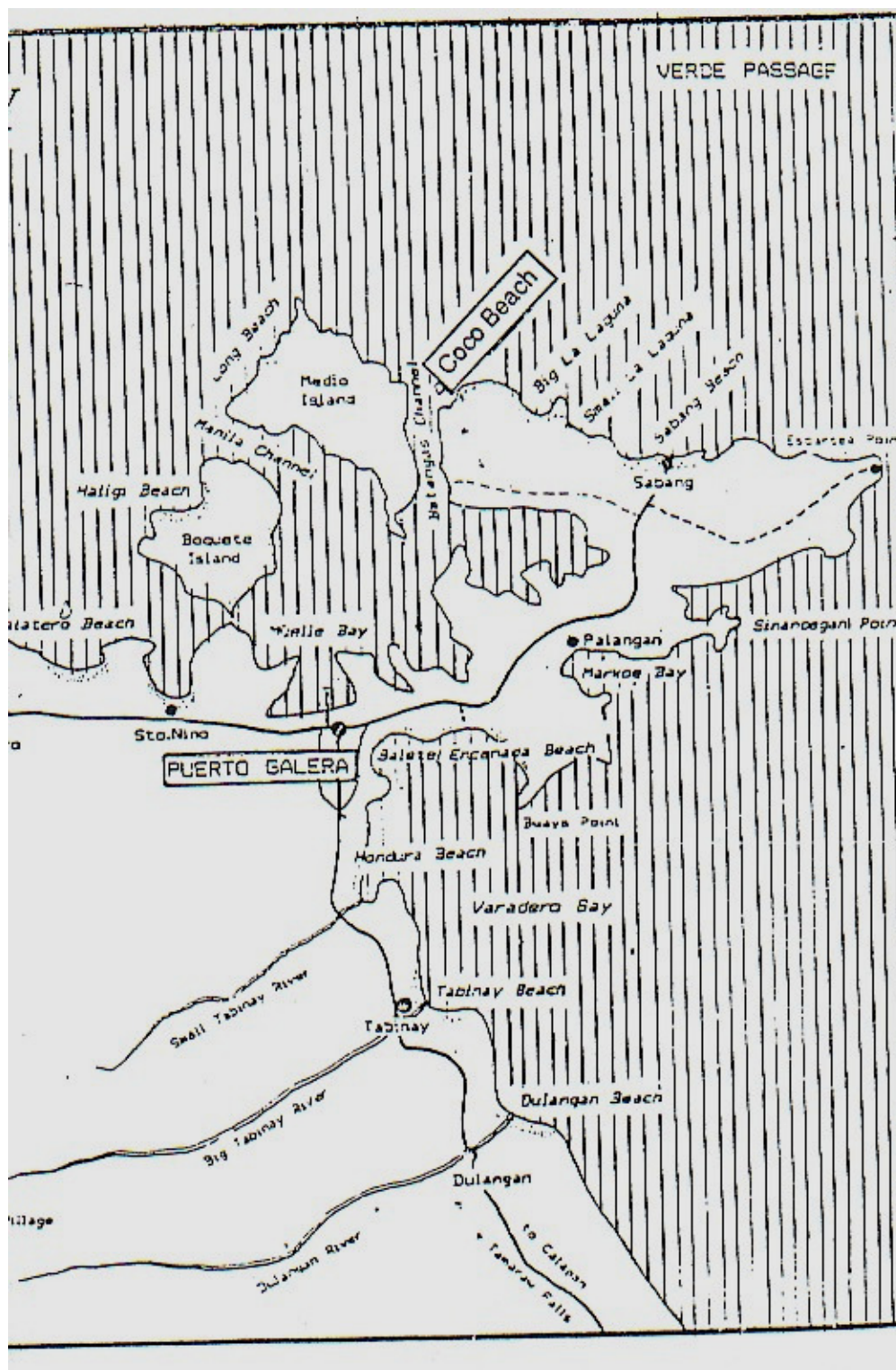
Vi aftaler at mødes aftenen efter igen, samme sted.

Derefter tog vi båden hjem igen til Coco Beach.

Da vi kom hjem gik det direkte op til bungalowen for at sove. Her havde værtsfamilien imellem tiden været nede for at gøre klar til natten. De havde gjort sengen klar og havde hængt et myggenet op omkring sengen.

Sengen var for øvrigt dejlig og det var en speciel søvndyssende oplevelse at ligge og lytte til alle nattens lyde: palmernes susen, de små gekkoer, myggenes summen på den anden side af myggenettet, naboens hosten

Om morgenen sov jeg forholdsvis længe inden jeg stod og gjorde klar til morgenmaden. Nede i restauranten sad Tove, Hans, Jette og Gunnar og var vældig nysgerrig over at høre hvordan det havde været inde i Sabang. Og jeg havde jo meget at berette om.

Op af formiddagen var der planlagt en bytur til Puerto Galera. Vi var mange der skulle have vekslet penge, da vi næsten alle var total uden lokale penge (pesos).

På Coco Beach skulle vi heldigvis ikke bruge penge, det blev skrevet på regningen, og når ugen var gået skulle der afregnes.

Efter at alle havde fået vekslet penge, var vi på en lille byrundtur i Puerto Galera inden turen gik tilbage til Coco Beach, i båd selvfølgelig.

Vejret var fantastisk dejligt og eftermiddagen blev dømt til en tur ved stranden.

Der blev selvfølgelig også tid til en enkelt lille lokal øl.

Om aftenen efter aftensmaden tog Morten og jeg igen båden ind til Sabang. Jeg havde jo en aftale med Josephine.

Velankommen til Sabang gik vi straks op til diskoteket, hvor Josephine ventede på mig. Morten skulle mødes med en anden pige.

Vi havde en dejlig aften, hvor der virkelig blev gået til den, og først langt ud på natten tog vi båden, der havde ventet på os, hjem til Coco Beach. Ved ankomst til Coco Beach lykkedes det mig at lave et virkeligt stuntnummer. Jeg havde åbenbart fået lidt for meget at drikke. Jeg afstandsbedømte forkert og faldt derved i vandet til alles morskab – men nå, vandet var dejligt varmt.

Derefter kunne jeg / vi gå til "ro".

Dagen efter var der ved poolen introduktion til dykning, og alle kunne gratis prøve at dykke, og selvfølgelig skulle det prøves.

Tove og jeg blev så bidt af det, at vi meldte os til en rigtig dykkertime, som skulle foregå dagen efter inde i Sabang.

Josephine og jeg brugte resten af dagen til en lille tur til Sabang og derefter til ren afslapning ved stranden på Coco Beach.

Om aftenen tog vi igen ind til diskoteket, men denne gang var Hans og Gunnar også med. Nu ville de også opleve det vilde "natteliv". Vi havde alle sammen en dejlig og sjov aften, inden turen gik hjemad igen.

Efter en dejlig omgang morgenmad, var Tove og jeg klar til det helt store. Vi blev hentet i båd og skulle ind til Sabang til dykkerklubben, hvor vi først skulle have en del teoretisk undervisning samt afgive en helbredserklæring, inden vi kunne fortsætte i deres øvelsesbassin.

Deres øvelsesbassin lå lige udenfor teorilokalet, men forinden skulle vi lige have alt udstyret på. Det var enormt spændende og samtidig også meget mærkeligt at trække luften under vandet. De første par gange krævede det en del overvindelse inden det følte naturligt.

Vi havde forskellige øvelser som bl.a. gik ud på under vandet at tage mundstykket ud af munden, lade det falde, for straks at samle det op igen, uden at gå i panik. Derefter var vi klar til det store "dyk".

Men vi skulle ikke så langt. Vi gik lige ud i vandet, påførte os udstyret igen, og var dermed klar til at dykke.

Vi dykkede i ca. 30 minutter på 7,5 meters dybde, hvilket var en fantastisk oplevelse. Vi så stimer af farvede fisk, vi så farlige fisk og selvfølgelig masser af almindelige fisk. Inden vi havde set os omkring var de 30 minutter gået og dermed var vores dykker tur forbi.

Men det havde været enorm spændende.

Da vi igen stod oppe ved dykkerklubben blev vi budt på en enkelt øl af klubben og derefter fortsatte en vild eftermiddag. Vi var pludselig blevet midtpunkt i en privat fest og alle var

umådelige søde ved os. Vi blev konstant budt på noget at drikke og stemningen nåede enorme højder inden vi blev enige om at sejle hjem til Coco Beach.

Der var trods alt nogen der ventede på os.

Derhjemme var der meget at berette om, og da stemningen stadig var meget høj besluttede vi at alle skulle tage ind til Sabang den aften. Og sådan blev det.

Den aften lærte Odi os en sang, som han kaldte "They called it Paradise"

Theres a place in the world
They called it "Paradise"
A place in the world
They called it "Paradise"

Gekos on the ceilling
Frogs are all around
Mosquitoes kissing your legs
is your blood sweeter than I

Steaks from the kitchen
Weng-Weng on the bar
Girls at the reception
The saving their smile

Some people they drink champagne
Some people feels so fine
Some went to Sabang
To watch som butterfly

But one Wednesday morning
They say they fly back home
Palm trees are swaying
Saying goodbye

Efter en sjov nat valgte vi alle at sove længe den morgen. Jeg tror alle trængte til det.

Omkring kl. 10.00 skulle vi være klar, da vi skulle ud på en heldagsudflugt.

Turen startede selvfølgelig først med en hurtig sejltur ind til Puerto Galera og derefter skulle vi med en Jeepney op til det "Skjulte paradys" og derefter til hanekamp.

Vi var en del stykker der syntes at det kunne være sjovere at sidde oppe på taget, hvor vi havde en meget bedre udsigt men det var til gengæld også uhyggeligt hårdt ved numsen at sidde deroppe.

Vi kørte i ca. 2 timer med et par pauser undervejs, hvor der var mulighed for at få skyllet ganen.

Men endelig ankom vi til parkeringspladsen hvorfra vi skulle gå op til det "Skjulte paradis". Og "skjult" var det rigtige ord. Vi skulle gå ad smalle stier, balancere på smalle planker over brusende vandløb, klatre op ad mudrede bakker, glide ned af andre bakker lidt senere, vade gennem flere vandløb og pludselig var vi der. Ved det smukkeste vandfald midt inde i junglen.

Og selvfølgelig skulle der bades. Vandet var dejligt koldt, og dette var lige hvad vi trængte til.

Da vi var færdige med at bade fik vi pludselig at vide at vi skulle checke os selv for igler. Og ganske rigtigt. Jeg havde fået 2 igler på mig, men de var forholdsvis nemme at få af igen.

På vej tilbage til bilen gik alle og fornemmede at de havde flere at disse igler på sig. Nede ved parkeringspladsen var der også en dejlig sø, og nu mente vi alle at det var Mortens tur til at blive afkølet.

Så han røg i "baljen" fuld påklædt.

Turen fortsatte og næste stop var hos et urfolk, Mangyan-folket.

Mangyan-folket er et meget primitivt folk, og det var noget af en oplevelse at gå rundt i deres landsby.

Odi vores filippinske guide havde i en periode boet hos dette folk, for at lære mere om deres måde at leve på.

Odis bekendtskab med dette folk, var også grunden til at vi måtte besøge dem.

Efter besøget hos Mangyan-folket kørte vi videre. Vi skulle nu til hanekamp.

Hanekamp er den helt store dille i Filippinerne og folk var ved at gå ud af deres gode skind af bare begejstring og levede sig fuldstændig ind i de enkelte kampe.

En hanekamp varer ca. 2 minutter før en af dem skvatter om og i de fleste tilfælde døde.

Omkring det ene ben har de fastmonteret en uhyggelig skarp mini kniv, og jeg syntes det så lidt bestialsk ud.

I pausen fik vi lov til at gå rundt ude bagved, hvor dyrlægerne havde travlt med at sy de haner som kun havde fået dybe snitsår, og derved kunne klare en kamp mere. Det var stærke scener vi her blev udsat for.

Efter pausen gik vi tilbage til bilen så hjemturen kunne starte. Men forinden skulle Odi lige have en af deres nationale specialiteter, som var et æg der ca. 3 dage inden det udruger koges i 2 – 3 timer

Efter at ægget er spist spyttede diverse rester ud, såsom fjer og ben.
Tove var den eneste som også smagte denne "specialitet". Vi andre havde ikke "lyst".

Derefter startede vi på hjemturen til Coco Beach efter en lang og spændende dag med masser af oplevelser.

Om aftenen tog jeg pæn afsked med Josephine.

Dagen efter skulle vi på en heldagstur hvor vi skulle sejle lidt rundt fra ø til ø og ellers nyde livet med lidt godt til mave og gane og dejlige svømmeture.

Vi skulle sejle med Kaptajn Paul.

Og da alle var kommet ombord kunne turen starte. Vejret var perfekt og stemningen helt i top, så hvad kunne man ønske sig mere.

Vi kom stille og roligt længere og længere væk fra Coco Beach til lyden af sød musik og selvfølgelig havet.

På et tidspunkt blev ankeret smidt ud og dermed blev der gjort klar til badning, hvilket var en herlig fornemmelse. Det eneste vi ikke skulle begynde at spekulere over var dybden hvor vi svømmede.

Dybden var på ca. 800 – 1000 meter.

Vi havde en fantastisk dag hvor der virkelig var mulighed for at slappe af og nyde tilværelsen.

Efter hjemkomst skulle jeg have betalt min regning på Coco Beach, hvilket jeg var meget spændt på. Men det gik ikke så galt.

Jeg kom af med ca. 3000,- kr. hvilket jeg ikke var rystet over, det kunne have været meget være.

Om aftenen var der afskedsfest. Jeg skulle dagen efter forlade Coco Beach og havde virkelig fortrudt at jeg ikke havde taget en uge mere.

Der var lagt op til det helt store den aften og der skulle ikke spares på noget som helst.

Til aftensmad fik jeg en kæmpe hummer og derefter tog vi alle ind til Sabang, hvor jeg en sidste gang fik sagt pænt farvel til Josephine.

Dette var sidste gang jeg opleve Sabang og den fik ikke for lidt.

Omkring midnat gik turen tilbage til Coco Beach godt trætte og fulde.

Dette var så dagen hvor jeg skulle rejse og det var hårdt. Jeg havde efterhånden lært så mange af de indfødte at kende og havde et utroligt godt forhold til de øvrige gæster, som havde valgt at blive der en eller to uger mere.

Men det var en kendsgerning at jeg skulle rejse.

Modi (fyren til venstre) overtog mine Ecco sko, hvilket han var meget stolt af. Modi var en sød fyr som vi den ene aften havde haft med inde i Sabang på vores regning. Vi ville give ham en oplevelse han sent ville glemme, og det fik han.

Modi havde det ikke særlig godt dagen efter.

Efter afskedsceremonierne var jeg klar til at hoppe i båden. Kufferterne var ombord fik jeg lige checket og dermed var afrejsen påbegyndt.

Inde på strandbredden stod der mange og vinkede til os.....

Turen gik først til Puerto Galera og derfra mod Batangas.

I Puerto Galera havde jeg stadig chancen til at sige ja til Odis tilbud. Han ville sælge en byggegrund til mig og opføre en hytte for hele 2000,- kr. ude i junglen og dermed ville jeg kunne gense Josephine.....

Hvorfor ved jeg ikke – men jeg hoppede ombord på skibet der skulle sejle os til Batangas.

Busturen fra Batangas til Manila var lidt af et mareridt. For det første var vi stuvet ind som høns i et bur, og for det næste kørte chaufføren som en sindssyg.

Men langt om længe ankom vi til lufthavnen i Manila og efter lidt ventetid kunne flyveturen med Lufthansa påbegyndes.

Næste dag hen mod aften kunne jeg så sætte mine fødder på kendt grund igen. Annette hentede mig i lufthavnen i Aalborg. Vi kørte hjem med alt mit bagage, for straks derefter at køre på arbejde.

Vi havde om aftenen et arrangement som jeg skulle deltage i.

Sent denne aften kørte jeg træt og brugt hjem til mig selv for at få sovet lidt. Nu var det efterhånden tiltrængt.

Hvad kan man så sige som afslutning?

Coco Beach burde være lægeordineret, med tilskud fra sygeforsikringen.

På Coco Beach kan man ikke være stresset ret lang tid efter ankomsten; stressen siver lige så stille ud gennem badeskoene, skyldes af af det glasklare saltvand, blæses ud af kroppen af lyden af palmernes susen, bølgerens skvulpen mod stranden / klipperne / bådene.

Filippinernes varme venlighed og glade smil fjerner de sidste rester af stress og anspændthed, og det varer ikke længe før man selv sidder og griner lykkeligt..... uden egentlig at kunne sige hvorfor.

Efter at dagligdagen igen var normal tilstand tog jeg mig sammen til at skrive et brev til Larsen Rejser og fortælle dem om min oplevelse til Coco Beach.

Jeg var af den overbevisning at man også godt må rose når man er yderst godt tilfreds.

Nørresundby, den 12. oktober 1992.

Til
LARSEN REJSER
Havnegade 53 A
1058 København K

**Att.: Ansvarlige for
langdistance-rejser.**

Vedr. rejse til Coco Beach, d. 28/9-92 - 8/10-92.
Rejsebevis nr. 155181-01.

Dette er **IKKE** noget klagebrev, tværtimod en **KÆMPE** bunke roser til Larsen Rejser og guiderne Morten og Dorte.

Jeg har efterhånden rejst meget rundt i verdenen med forskellige rejsebureauer, men aldrig har jeg mødt et rejsebureau, hvor alting har været så professionelt planlagt. Lige fra mødet i Kastrup Lufthavn til Manila, og ud til Coco Beach og selve opholdet på Coco Beach.

Jeg vil gerne specielt rose Morten og Dorte for deres fantastiske måde at omgås turisterne på. De er magtig gode til deres stof og kan samtidig også tage med ind til "byen Sabang" og mere dem sammen med os andre. De er altid venlige og behjælpomme, hvis der skulle være nogle "opgaver" der skal løses.

Det er første gang i den tid jeg har rejst at en rejsebrochure ikke overdriver, tværtimod mener jeg at Larsen Rejser underdriver. Stedet Coco Beach er kun en 0,5 cm fra Paradiset. Fantastisk, noget man normalt kun ser på film.

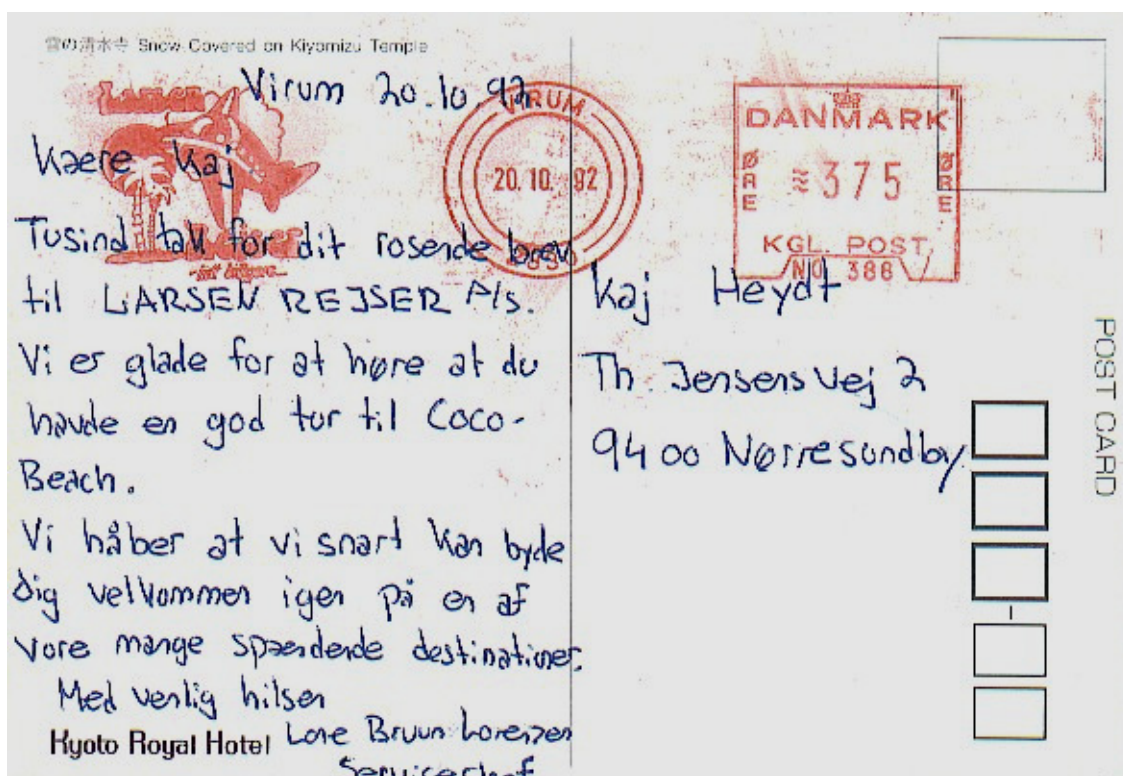
Alt i alt har jeg ikke en eneste finger at kunne pege med, der kunne sige, "Det der kunne have været bedre". Nej alt, selv turen i Manila, som jeg havde frygtet, viste sig at være meget spændende og oplysende, fordi Morten + Lokalguiden tog os med rundt.

Jeg kan til sidst kun sige at det **IKKE** er sidste gang jeg rejser med Larsen Rejser. Jeg håber bare, at de andre rejsemål er ligeså spændende som Coco Beach.

Med venlig hilsen

Kaj Heydt
Th. Jensensvej 2
9400 Nørresundby

Kort tid efter fik jeg svar fra Larsen Rejser som jeg ikke havde ventet, men som varmede.

Resten af året gik stille og roligt og snart skulle jeg til at spekulere på den kommende juleaften samt nytårsaften.

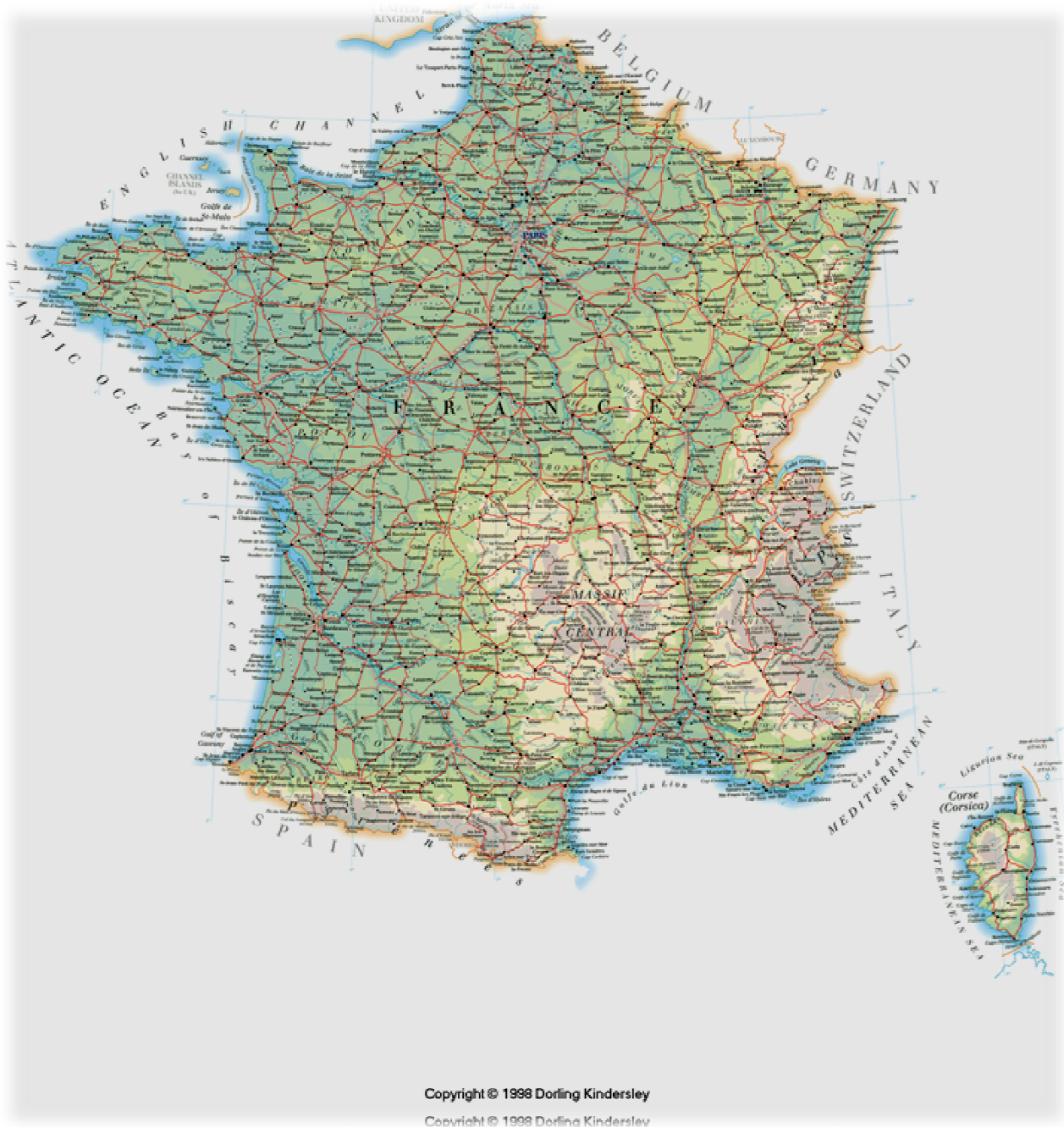
Juleaften blev selvfølgelig holdt sammen med familien og som sædvanlig havde vi en hyggelig jul med masser af gaver og uhyggeligt meget mad.

Nytårsaften skulle jeg derimod holde i Aalborg sammen med Annette og Peter og vi havde et vildt nytår.

For mig sluttede nytårsaften den 2. januar om aftenen og da havde vi festet nonstop fra nytårsaften.

Men en ting var sikkert – vi var kommet godt ind i det nye år, og dermed klar til at tage kampen op for 1993.

Det første der skulle ske var en dejlig skiferie til Frankrig sammen med "Aalborg klubben". Vi skulle til Valmorel og turen derned skulle foregå i bus. For mit vedkommende skulle jeg stige på i Padborg og dermed sparede jeg turen ned igennem Jylland.

Valmorel ligger ikke ret langt fra området Val d'Isère.

I bussen var der straks fra start lagt op til fest og som fortsatte til langt ud på aftenen inden bussen blev lavet om til sove bus. Og hold kæft hvor sov man elendigt. Ved ankomst til Valmorel var alle enige om at det var sidste gang vi tog en bus for at komme på ski ferie.

Vi ankom meget tidlig om formiddagen hvorfor der ikke var mulighed for at få lejlighederne så al omklædning foregik i en parkeringskælder, for en ting var sikker – vi skulle ud og stå på ski.

Området var hent eminent, og det varede ikke ret lang tid før jeg havde fået lidt fart på skiene – ind i mellem måske lidt for meget, og så kostede det et planlagt styrt. Dem blev jeg forholdsvis gode til da jeg havde erfaring for at et "ikke planlagt" styrt gjorde temmelig ondt.

Vi havde en fantastisk uge med masser af skiløb og pauser, hvor der blev tid til lidt humle. Om aftenen var der konstant fest – og fest det fik vi den dag det konstant regnede. Per og 3 andre havde fundet kortene frem og spillede whist men Per sad i konstant uheld og jeg måtte overtage hans plads og efterhånden som der kom mere og mere Bacardi rom indenbords, ja så var jeg ikke til at skyde igennem. Uanset hvad jeg sagde af meldinger

lykkedes det mig at få meldingen og spillet hjem og de andre var efterhånden lidt trætte af det.

På et tidspunkt skulle der handles ind til aftensmad og jeg meldte mig til at tage med ned for at handle ind. Men vi var kun lige kommet udenfor bygningen da jeg ændrede mening. Jeg ville hellere til "Afterskiing". Og sådan blev det.

Der sad jeg så, som den eneste fra vores selskab, men hvad betød det, der var masser af andre mennesker derinde.

Og inden jeg havde set mig om, var jeg pludselig blevet midtpunkt i et kæmpe selskab. Jeg underholdt, fortalte vitser og hvad ved jeg og konstant var der en "venlig sjæl" der bød på øl.

Vi havde det simpelthen hyle skægt.

På et tidspunkt kom Annette og Linette for at hente mig, men jeg var ikke klar. Så de måtte pænt vente på at jeg blev "færdig". De benyttede ventetiden til at få skyllet ganen sammen med alle de andre.

Da vi gik hjem var jeg fuldstændig færdig og Annette og Linette hjalp mig med at komme hjem.

Derhjemme gik jeg straks i seng og efter en hård kamp lykkedes det Peter at få mig til at sove.

Næste morgen meget tidlig stod jeg op og forlod lejligheden. Jeg trængte til at få noget luft.

Da jeg mødte de andre var der vild jubel. De havde ikke regnet med at se mig den dag, men sådan skulle det ikke være. Og det tog de "hatten" af for.

På vej ned skulle vi passere et sted som var meget iset, og selvfølgelig havde jeg ikke styr på dette, og det endte med at jeg røg ud over kanten med hovedet nedad.

Ski og stave havde jeg for længst tabt men det gik stadig nedad og på et tidspunkt gik det op for mig, at jeg skulle til at få stoppet. Jeg kunne begynde at ane afgrunden.

Jeg huggede støvlerne ned i sneen og langsomt fik jeg taget farten af og pludselig lå jeg helt stille.

På det tidspunkt var der også kun ca. 3 meter ud til afgrunden, og stille og roligt kunne jeg påbegynde opstigningen til mine ski og stave igen.

Oppe på løjpen var der flere der spurgte om alt var OK, og som stod klar til at hjælpe, men jeg klarede den alene.

Derefter gik turen ned til liften som førte mig helt op til toppen. Nu hvor jeg var "alene" skulle jeg prøve "Toppen".

Og det var lidt af en tur. Den første del af turen var smal og den sidste del af turen som jeg havde valgt var på en pukkepiste og havde jeg ikke været træt inden nedturen startede, ja så var jeg det i hvert fald nu. Pukkelpisten sugede de sidste rester af kræfter ud af mig og da jeg ankom nede ved restauranten trængte jeg til noget væske.

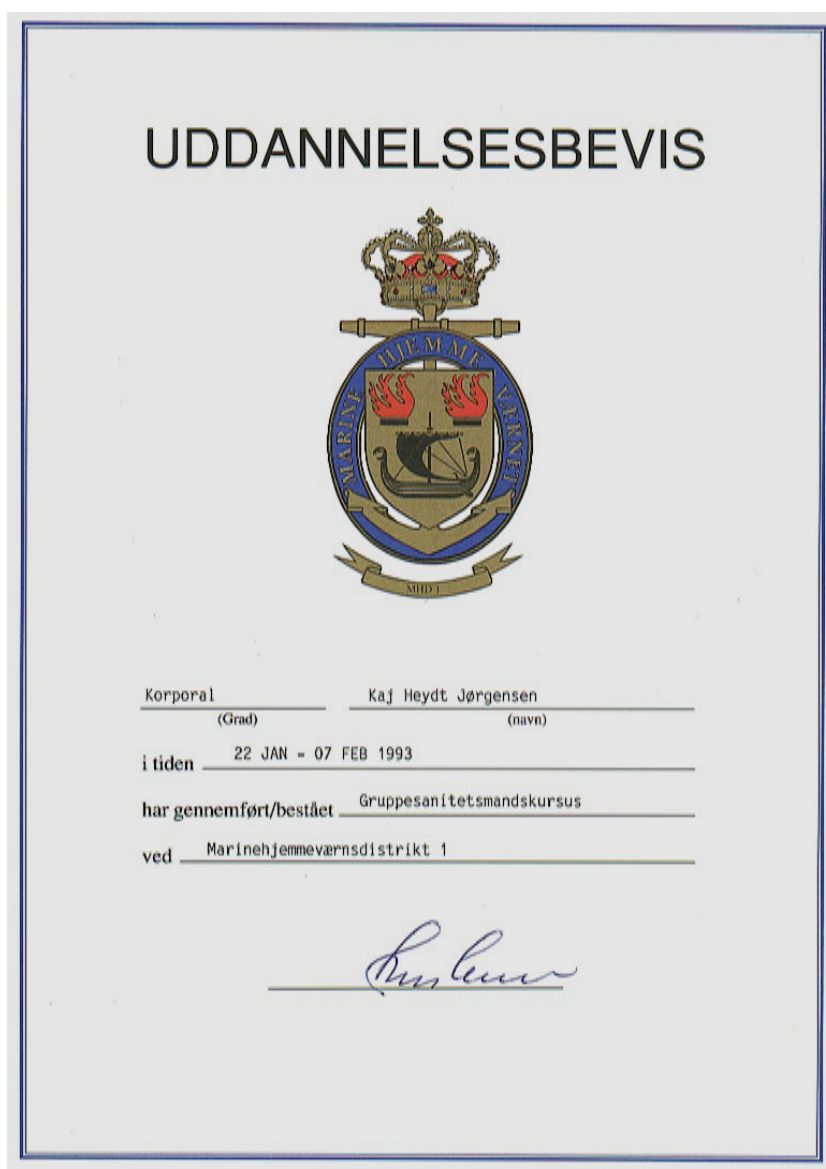
På restauranten mødte jeg de andre som ikke troede på at jeg havde været ved toppen og at jeg havde taget pukkelpisten ned – men sådan var det nu engang. Jeg havde gjort det som ingen af de andre garvede turde – og det var jeg stolt af.

Resten af ugen gik og pludselig var det en realitet – vi skulle hjem. Busturen hjemad var ligeså frygtelig som turen derned, men efter en hård nat ankom jeg heldigvis til Padborg hvor mor og far stod klar til at hente mig – træt og brugt.

Efter denne dejlige skiferie skulle jeg kort tid efter starte på et Gruppesanitetskursus hvor jeg opnåede bronze i førstehjælp.

Kurset var et udvidet førstehjælpskursus hvor vi skulle lære at give hinanden indsprøjtninger samt lære hvordan man foretog hjertemassage for at få gang i hjertet igen. Alt i alt et meget spændende kursus som afsluttede på en handlingsbane hvor vi skulle bevise hvad vi kunne.

Kurset foregik på Koldinghus.

I det tidlige forår 1993 begyndte jeg så småt at have små forhandlinger med Minna, der gerne ville have mig til Herning som leder af installationsgruppen. Men Per ville ikke bare umiddelbart afgive posten som leder, og dette prøvede Minna at bearbejde.

Langt om længe lykkedes det for hende og Per blev ansat som BFC 2000 sælger og jeg skulle igen til at flytte – men hvorhen. Jeg fik en lille lejlighed hos Aase, vores kantine mor, i Ikast og kunne straks flytte ind.

Erik, Richard og far hjalp med selve flytningen fra Nørresundby til Ikast. Da jeg selv kørte ud af Nørresundby var det med vemodige tårer. Jeg havde været utrolig glad for at bo i Nørresundby og havde fået utrolig mange venner og hvordan ville det gå med det – Ja det kunne kun tiden vise.

Nu var det igen et andet job og dermed nye udfordringer jeg skulle i gang med.

Jeg fik mig installeret i Ikast hvor jeg havde 2 værelser, 1 badeværelse samt et te køkken samt egen indgang.

Mit nye job bød på mange udfordringer. Først og fremmest skulle jeg accepteres som leder, hvilket nok var en af de største opgaver. Jeg var jo en af dem, og skulle ikke tro jeg var noget.

For det andet efterlod Per utrolig mange uløste opgaver, så der var nok at gå i gang med.

Efter at jeg var flyttet til Herning blev mit venskab med Erik større og større, og som en af de få jeg har kendt kunne vi skelne mellem arbejde og fritid, hvilket vil sige at når vi arbejdede kunne de andre ikke mærke at vi var kammerater og så snart der var fyraften var situationen en anden.

Erik overnattede utrolig mange gange hos mig i Ikast og ikke så få gange mødte vi op næste morgen og lignede noget katten havde slæbt rundt med hele natten. Men vi havde haft det skægt.

I løbet af foråret afsluttede vi selve konverteringen fra On-line 2000 til BFC 2000 og som jeg tidligere havde lovet, skulle der holdes en fest for konverteringsholdet.

Det blev en vild fest hvor der bl.a. blev drukket utrolig meget Cognac med kakaomælk og dagen efter mente Per det var en god ide at køre ind og fjerne nogle af flaskerne inden kantinepersonalet mødte op.

I sommerferien tog Erik og jeg sommervagten hvor det viste sig at vi fik forrygende travlt. Vi kunne overhovedet ikke følge med og alt var næsten i kaos. Men vi klarede den.

Efterhånden var jeg igen blevet tændt på at skifte bil, og inden jeg havde set mig om, var jeg indehaver af en Toyota Previa. En stor dejlig varebil på gule plader.

SALGSSLUTSEDEL BILER

TOYOTA
FREDDY JESSEN AUTOMOBILER, TØNDER
KÆRGÅRDSVEJ 1
6270 TØNDER
TLF. 74724011

AFTALE OM NY BRUGT
FORBRUGERKØB JA NEJ

Nr. 001339

① KØBER NAVN <i>Mr. Kay Heydd</i> ADRESSE <i>Borntobølvej 11</i> POSTNR <i>17430</i> BY <i>Borntobøl</i> FORRETT. NR. <i>97222633-1411</i> PERCEPION <i>030864-2283</i>	② KØBESUM, BETALING KR. KR. A. PRIS EKSKL. MOMS OG REG. AFG. <i>188.997,-</i> UDBYTT. MW. (EKSKL. MOMS OG REG. AFG.) UDBYTT. MW. (INKL. AFG. FRI, EKSKL. MOMS) MOMS <i>32.249,-</i> REGISTRERINGSAFGIFT <i>12.000,-</i> 173.246,- B. BRUGT BIL (BL. 4 T., TOTALVEGT + MOMSLOVENS § 10) PRIS (MOMS HÅRDE ANFØRER) LEVERINGSKOSTPRISER (INKL. MOMS) <i>2.600,-</i>
② BIL VÆRGE, MODEL, TYPE <i>Toyota Provia 2,4 GLi 16v</i> STEAR. <i>307 Adeltalia</i> FARVE <i>Blå</i> BESKRIVELSE I BYNDT <i>Lacc og en lev. indreg. an. m. plader, radio i dæksin. og radio an. bånd, sæt.</i> AKTIV <i>Substans skil. best.</i>	③ BYTTIBIL MÆRKE, MODEL, TYPE, FARVE <i>VW Golf 1.5 CL 3d 4dør</i> STEAR. <i>1HNW013238</i> REGNR. <i>OP58350</i> REG. C. DÅRS <i>1992</i> KILØRER <i>45.000</i> KM <i>19</i> PRIS KR. <i>137.546,-</i> + EVT. MOMS KR. <i>0</i> + REG. (EVT. KR.) <i>0</i> REGISTRERINGSAFGIFT STEMPELAFG. (A. af bilens A. (inkl. evt. regals) eller B. (INKL. MOMS/PL). B. koefficient af påført procent af udbetaling af bilens A. (inkl. moms) eller B. med koefficient af udbetaling, indskrænkning) KONTANTPRIS <i>175.846,-</i> UDBETALING: KONTANT <i>38.000,-</i> BYTTIBIL <i>137.546</i> 175.846,- KONTANTPRIS + UDBETALING 0
④ LEVERING NY BIL ☒ BRUGT BIL ☐ <i>Ja</i> ⑤ ØVRIGE AFTALER	VED EVT. FINANSIERING BETALES FANTHÆVBEREKLARATION (INKL. MOMS) DOKUMENTGEBYR (INKL. MOMS) STEMPELAFG. (INKL. MOMS/PL) * <i>* Indsættes på konto</i> <i>UniBank 2740 0740303821</i>
KØBER BEKRÆFTER AT være informeret med sluttedens vilkår, herunder almindelige betingelser på bagsiden. AT være informeret med vilkårene i udleverede service- og informationsbroschurer. AT byttebilen ikke er behøvet af over det overfor arario. AT være myndig. IKKE at drive handel med biler. AT have modtaget genskab af bilens.	<i>Pendes</i> DEN <i>1/2</i> 1993 <i>Kay Heydd</i> <i>Pendes</i> Købers underskrift Sælgerens underskrift

D.A.F.S. STANDARDFORMULAR a. s. © EFTERTRYK IKKE TILLADT

ALMINDELIGE BETINGELSER PÅ BAGSIDEN

Turen til Bornholm den 8 – 20. august 1993

Senere på sommeren skulle Annette, Peter, deres venner og jeg til Skanderborg festival hvor vi havde en forrygende festival. Vi festede og festede og fik hørt en masse god musik. Vi havde det simpelthen hyle skægt, men må nok indrømme at det var lidt hårdt for leveren.

Om søndagen skulle vi hente vores cykler som var oppakket til den kommende cykelferie på Bornholm. Vi skulle mødes med Anja og Bente på banegården i Skanderborg og af sted det gik mod København.

Vi havde en god, men begivenhedsløs tur til den meget store hovedstad. Det største problem vi blev udsat for, var da den ansvarlige togfører på det bestemteste nægtede at fremdrage sin rullende togbar, og vi måtte tørste hele vejen tværs over Fyn.

Der blev derfor taget voldsomt revanche på færgeturen over bæltet, hvor personalet nok har følt sig lidt generet af vores udseende.

Tænk - hvis broen havde været færdig – OH VE en katastrofe.

Vel ankommet – i IKKE dehydreret stand – til staden, fremdrog Bente og Anja en droske og Peter, Annette og jeg kastede os frygtelig ud i det myldrende trafikliv på vores cykler. Alle overlevede turen til færgelejet, hvor vi efter lidt ventetid blev mødt af Susanne, hvis bagage primært bestod af forsyninger til færgeturen.

Da vi var lidt vel sent på den, blev vi henvist til de dårligste sovepladser – mere følger. Vi fik bestemt hvor indlogeringen skulle foregå, og satte os derefter ned på gulvet og uddelte de meget lækre landgangsbrød og de endnu mere lækre øl og sorte svin.

Derefter var der dømt godnat. Anja og jeg tilbragte en rolig og uforstyrret – om end en smule dugget – nat på dækket, hvorimod resten af selskabet fik visse problemer. For at få plads måtte Peter ligge midt i gangen, hvilket gav lidt besvær med brandvagten, som minimum skulle forbi hver 5. minut.

Annette lå med venstre arm, højre ben og hovedet i elevatordøren, som blev benyttet med ca. samme interval, og Bente og Susanne lå på tværs af de andre, og blev holdt vågne af deres smertens skrig, hver gang nogen sparkede til eller trådte på dem.

Derfor ankom vi til Rønne mandag morgen i en mildest talt diskutabel stand. Erik, som havde valgt den nemme vej, og var ankommet allerede lørdag nat, overvejede længe, om han skulle kendes ved os, men forbarmede sig alligevel til sidst. Vi spadserede ud til Birgit, hvor vi fik et dejligt og solidt morgenmåltid, som det dog ikke var alle der nød i lige høj grad.

Konversationen var mildest talt også lidt sporadisk.

Vi fik dog kæmpet os igennem til cykeludlejningen åbnede, og efter ca. 3. døgn's lejen cykler, om- og almindelig pakning samt forsøg på at holde os vågne var vi klar til turen.

Vi lagde hårdt ud med at køre til Allinge-Sandvig via Jons Kapel, og efter den første grønne blev humøret lidt højere. Efter en maskulin "hjælp", som primært bestod i, at undersøge hvor langt der var ned til bunden af lommerne, til lapning af to passerende pigers ene cykel, blev vi dog bragt i alvorlig livsfare alle sammen, da vi skulle forcere bjerget ved Jons Kapel, en stigning på ca. 360 grader.

Kort efter måtte vi dømme pause for skift til shorts og T-shirts, da den første hedeølge ramte os. Vi fik også en smagsprøve på Frandsens ypperlige delikatesser undervejs, og det var lige ved at få morgenmaden til at komme retur.

Vi ankom til Allinge, hvor vi, efter at have indkøbt og konsumeret forsyninger, måtte konstatere, at den nærmeste camping lå i Sandvig. Der begav vi os i hast hen og fik den første træning i udpakning af bagage. Dette samt nedpakning skulle vi hurtigt blive mestre i. resten af dagen står lidt i tågen – vistnok noget med pleje af visse ind- og udvendige legemsdele.

Vi spiste godt på et hotel i Allinge, hvor vi prøvede den første Bornholmske specialitet, nemlig Honning-Syp, som er en blanding af snaps og honning. Smagte heldigvis bedre end det lugtede og så ud til.

Tirsdag var vi tidligt oppe og friske. Vi benyttede campingens vaskemaskiner, hvorefter vi besluttede at tage en frisk spadseretur. Vi besøgte hele Hammeren rundt til Hammershus Ruin, som jo er et prægtigt skue. Vi gik nok ca. 10 km., men var enige om, at det føltes som 545.

Denne dag var det knaps så godt vejr, selvom Olsen og jeg insisterede på shorts, når det nu var sommerferie.

Da vi vendte tilbage startede vi traditionen med at investere i en flok drikkevarer, og hyggede os resten af eftermiddagen. Til aften spiste vi Bornholmsk Plankebøf (mums) og gik derefter på kro for at få et spil terninger.

En hyggelig kro, hvor servitricen hurtigt opgav at vente på at få penge for øllene, og bad os kalde når vi havde afsluttet vores interne regnskab. Efter endnu en ophedet diskussion om mine kartoffelpølser blev vi enige om at tage spil Erik. Her mente Peter bestemt, at han kunne slå en "Bleyer" og jeg meldte "Spar 1" – og så kunne vi jo nok også stå lige.

Henrik fra Viborg kom forbi og havde fødselsdag. Derfor havde han iført sig en T-shirt, hvor han fuldstændigt uhæmmet udstillede sit behov for en livsledsager ved teksten: Gode sild søges.

Vi fik smagt grundigt på de Bornholmske øl, Irish Coffee, sorte svin og Sambucaer.

Hen på aftenen mente Susanne at Anja var fuld, og at der var 25 km tilbage til campingpladsen. Bente gik tidligt hjem, vi kørte ca. 100 km i timen hjemad og fandt en vej, hvor der kun var 10 cm. mellem hjulene og kantstenene – på begge sider.

Uvist af hvilken grund sov vi længe om onsdagen, og så lidt mærkelige ud da vi stod op. Efter dog at have indtaget morgenbord med friskt mod, tog vi en øvelse i nedpakning og daffede af mod Gudhjem. Straks vi startede ramte hedeølgen os igen, og det formodes at den må have gjort dagens guider fuldstændigt rundtossede. I hvert fald insisterede de på, at vi forblev i Olsker resten af ferien, for at se på en rundkirke som ikke var åben, og nægtede at finde en vej væk derfra.

Vi oplevede dog under vores fortvivlede forsøg på at komme væk en rokkesten, som ikke kunne rokke, selv med alle de maskuline kræfter i vores flok forenet i anstrengelserne.

Guidernes betagelse af Olsker resulterede i, at en rute på ca. 15 km. blev til 29,2. Derefter blev ruterne altid angivet med forbeholdet +,-,x2 km.

Ved frokosten i Gudhjem dømte jeg, at der var 3 Esbjerg kuttere i rullepølsen, nemlig E331, E442 og E519 og Annette fyrede en hidtil absolut aldrig overgået forbandelse af over sin cykel, da hun slog sit skinneben i et stemmeleje, så den kunne fornøje hele campingpladsen (hvilket den også gjorde).

Dette var også dagen, hvor vi fik vores første sild, Peter dømte en flok skoleelever til at være konfirmations (konfirmations-modne), jeg mente de skulle fodres med noget brunkul og Bente syntes bestemt, at luften var meget blå. Peter fortalte en meget interessant historie om en hanekamp mellem nogle putbil-høns.

Vi havde også den mest fantastiske musikoplevelse på Vise Vesth-huset, men bortset fra det, oplevede vi Gudhjem som en dejlig by med nogle kolde og billige fadøl.

Dette blev ødelagt om torsdagen, men det kommer senere. Vi startede godt med at spise frokost-sild og derefter sejle til Helligdoms-klipperne.

En meget smuk og interessant tur. Vi stod af derude, men vi mænd gik hurtigt i panik, da det gik op for os, at vi havde taget alt for lidt øl med. Vi bestemte os derfor for straks at sejle tilbage. Pigerne var mere hårdføre og tog kyst stien, hvorved de fik et forspring i antal vandrede kilometer på ca. 6.

Da de tilfældigt vaklede ind på det første øl-sted de så i Gudhjem – gæt hvem der også sad der. Øllet var stadig koldt og billigt – men Annette syntes, at Susanne havde for meget og smed resolut en lighter ned i det.

Vi fik lækre pandekager til aften. Her gjorde Annette sig igen bemærket, ved højt og tydeligt at proklamere at "her koger man kandepager". Tog en lut i biffen med de lokale, som godt kunne lide "Hot Shots 2" – men de ved selvfølgelig heller ikke bedre.

Og derefter fik vi så hele vores positive indtryk ødelagt. Som om det ikke var nok at det regnede ca. 2 meter på 3 timer, så løb vi også på den mest tvære værtshusholder på hele øen – og så var han ikke engang god til at skænke fadøl.

Gik i seng i blandet stemning, og fik ikke sovet meget, da stormen hele natten truede med at frarive os alle vore ejendele – inklusive os selv. Det var heldigvis næsten gået over, og solen kommet frem, da vi pakkede ned (igen) fredag morgen og kørte til Svaneke. Her fandt vi den suverænt hyggeligste camping hidtil, og slog telte op.

Derefter fandt vi ud af, at blæsten ikke helt havde lagt sig, da vi kæmpede os ud til Brændegårdshaven. De 3 km tog ca. 20 min., og vi trængte meget til at blive afkølet bagefter. Vi skulle dog lige samle mod til vandlandet, hvorfor vi startede med at spise.

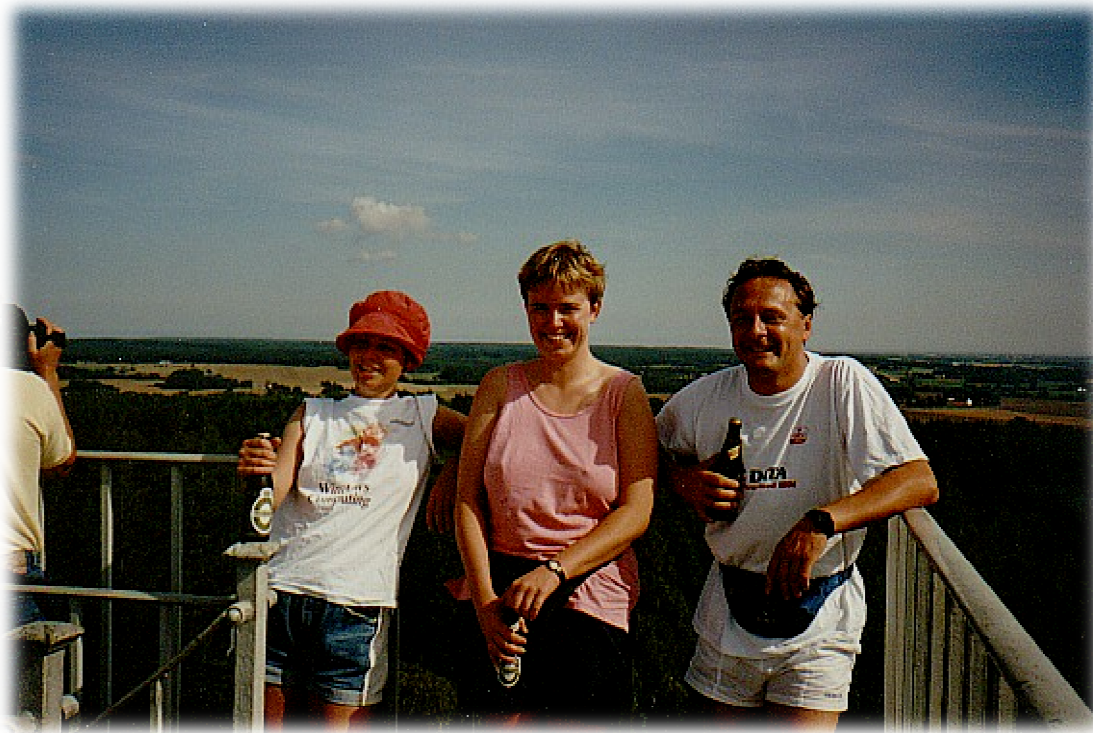
Derefter tog vi et slag bowling, hvorunder Anja oplevede en personlig krise, og så var vi klar. Alle m/k – undtagen Bente og Susanne – var i vandland, og det var godt. Vi opdagede, at den humoristiske sans i Brændegårdshaven havde sig udslag i, at medarbejderne på grund af den faglige konflikt i restauranten tilbød Pamper-steak med SID-sauce. Vi smagte den dog ikke.

Susanne fik øje på en flok insekter, og belærte os om, at dem der fløj i flok var hanblomsterne. Og da vi var i gang med den seriøse del, ville jeg også gerne vide, hvor lang tid det egentlig tager for rumfærgen at sejle ud.

Og for ikke at foretage os det samme hver aften, tog vi, efter en overlækker gang Spaghetti Bolognese, et spil Erik og et par ekstra af de kolde.

Lørdag skulle vi til Rønne for at Bente og Susanne kunne komme hjem (Susanne ombestemte sig dog senere). Under nedpakningen (suk) gjorde Erik et seriøst forsøg på at slå mig ihjel, ved at pumpe sin nylappede cykelslange over bristepunktet, så den eksploderede netop da jeg stod ved siden af den.

Vi købte frokost til turen, og gjorde holdt i Almindingen ved mad-tid. Tilfældigvis lige ved siden af en bod med kaffe / saft og kage. Da vi havde cyklet opad ca. 20 km., nåede vi endelig til Rytterknægten, og så slappede vi af ved at gå 2 km op til den og så op af ca. 200 trapper. OG tilbage.

Der var også hedebløge denne dag, men nu var vi ved at vænne os til det, selvom beholdningen af solstifter til næse og ører voksede støt.

Og så gik det nedad. Til Rønne gik det i et vist raseri, og så tog vi lige en gang udpakning mere for træningens skyld. Efter middagen på campingens cafeteria fik vi Bentes bagage ned i færgeterminalen. Vi fandt endelig et øl-sted og fordrev her tiden på bedste vis til Bentes færgе var klar.

Da Bente var sendt godt af sted fandt vi et andet sted. Vi rekvirerede terninger m.m. og dækkeservietterne med påskriften "Jeg er også gået over til Prince" fik mig til at forkynde, at jeg i hvert fald ikke drikker Prince. Jeg var godt tændt på det tidspunkt, for på en forespørgsel fra Annette om vi skulle have 6 sæt (øl + sort svin) svarede jeg, at jeg godt kunne nøjes med 6 Tuborg.

Nogle i selskabet blev trætte – hvorfor mon, vi havde kun cyklet 42 km., - men resten fandt et diskotek og gjorde vældig lykke i vores møgbeskidte tøj og slidte Dankort.

Søndag kulminerede hedebløgen, og der var dømt strandtur. Vi skulle godt nok lige klare en detalje med tøjvask først og jeg skulle lige sove ud. Men da det var klaret, og frokosten indtaget var det ren nydelse resten af dagen. Bortset fra at jeg, som jo havde sovet ca. 4 timer mere end alle andre, kørte i højt gear.

Jeg fik efterhånden gravet hele stranden igennem efter agern, småsten og andre interessante kasteskyts, som de andre fik fornøjelsen af at blive beskudt med og få puttet ned i bukserne m.m.

For dette fik jeg imidlertid min fortjente straf, hvilket medførte, at jeg blev slæbt ud over stranden og smidt i vandet 3 – 4 gange.

Vandet var koldt, sandet varmt og pigerne – ja, de var der bare. Jeg konstaterede at jeg havde en hedtfinde i maven og bortset fra udtalen, var de andre lidt i tvivl om jeg ikke mente uden på maven i stedet.

Om aftenen var vi inviteret ind til Birgit til grill, og Erik fik pålagt den simple opgave at bestille en taxi til kl. 18.30.

Da klokken var 18.40 var vi en anelse utålmodige, og insisterede på at få at vide, hvor han havde bestilt den til. Rødmende indrømmede han – Om vi dog ikke befandt os på sletten Camping?? – det var der taxien holdt. En detalje var det, at det var den campingplads, vi havde boet på i Gudhjem!

Og eftersom Erik nægtede at bestille en ny, gik vi ind til Birgit.

OH, hvilken nydelse. Ikke blot lækkert mad, men rigtige tallerkener, glas, servietter og dessert og jeg ved ikke hvad. Det var en sand fryd.

Vi hyggede os hele aftenen – faktisk den eneste uden terninger – men til gengæld med en masse høj musik. Det gik nemlig pludselig op for os, at vi led under et gevaldigt musikunderskud.

Vi fik Susanne og cykel sendt af sted med færgen og vendte hjem til Camping med taxi ved 1-tiden efter en dejlig aften, hvor kaffe- og Whisky drikkerne ”endelig” havde fået lov at kvæle min Whisky i x-antal Irish Coffee.

Mandag besøgte vi igen Birgit for at få morgenmad, efter endnu en nedpakning (støn). Vi var nu reduceret til 5 m/k og ingen cykeltrailer, så turen til Dueodde gik bare derudaf. Vi fik endelig set en rundkirke indefra (i Nylars), og turen gik problemfrit, bortset fra de konstante skrig fra vores bagdele om snart at stå af cyklerne.

Det blæste lidt meget til at gå på stranden – vi forsøgte alligevel, og har nu prøvet både at læse Dueoddesandbøger og – aviser og andre at ryge Dueoddesand-cigaretter.

Vi fik en god, men lidt mistænkelig middag på Snogebæk Kro, og gæt hvad vi lavede bagefter. Efterhånden var vi blevet erfarne, så vi havde provianteret flasker om eftermiddagen til vores Erik-spil. Vi var jo oppe på en helt god dagsration, for jo længere tid vi var på Bornholm, jo højere satte de bunden i flaskerne. Da vi skulle have øllene (kassen) med hjem, men Anja at vi bare kunne binde snoren rundt om stien, så skulle det nok holde.

Tirsdag havde vi egentlig planlagt, at vi skulle køre til Svaneke og sejle til Christians Ø, men selvom solen skinnede blæste det for meget. I stedet spillede vi et slag tennis og kørte til Snogebæk og provianterede mad, øl og vin til aftenen. Vi var lidt på stranden og derefter ville Erik, Peter og Anja have et spil mini-golf. Peter syntes, at vi skulle køre op til den bane, der var i Allike, men valgte én lidt tættere på alligevel.

Jeg tog mig en lur imens, og forlangte derefter at få at vide, hvem der havde betalt for krampe-pladserne. Efter maden og vinen kom øl og terninger. Erik ville gerne have at vide, hvornår Bornholmsfarven sejlede hjem igen.

Vi fik besøg af de to københavner-piger, som var punkteret den første dag, og opdagede til vores skræk, at vi var løbet tør for øl. Campingfatter var heldigvis en guttermand. Han havde nøgle til kiosken, og var til at overtale til at hive en kasse ud. SÅDAN. Erik forsøgte at starte en skovbrand med stearinlysene, og det lykkedes næsten.

Onsdag var krudtet ved at være brugt. Vi cyklede til Nexø og spiste fisk. Brugte eftermiddagen på et par runder mini-golf. Lavede mad, spiste, raflede og var trætte. Gik tidligt i seng.

Annette og Anja fik lagt planer om en cykeltur til Irland næste år.

Torsdag var sidste dag på øen. Den sidste nedpakning (gudskelov) og hele turen tilbage til Rønne. Det er et mirakel, at alle overlevede turen til Åkirkeby, som foregik i modvind af syv stive pelikaner og op ad bakke. Derfor holdt vi en solid pause her, hvor vi fik indtaget både burger, øl, vand, kaffe, the og kager.

Resten af turen var pjece-of-cake. Vi holdt øl- og pitstop i Nylars. Havde god tid. Vi fik opmagasineret vores bagage og cykler i færgeterminalen, og spiste pizza til aften.

Det vi troede skulle være en kamp på liv og død og ufine kneb med 7.000 skolebørn om at finde sovepladser viste sig at være let. Vi fandt alle tiders sted, og efter indtagelse af et par godnat pilsnere, sov vi som sten til ankomsten til København.

Herefter turen i omvendt rækkefølge. Vi spiste morgenmad på Hovedbanegården, hvor Anja præsterede at glemme Peters sovepose. Den blev heldigvis senere lokaliseret i

spiselokalet ved hjælp af en flink togfører, den ansvarshavende på Roskilde station og et par stykker andre. Kunne afhentes på hittegods.

Sad i toget, snavsede, krøllede og usoignerede og drak øl kl. 8.45, og skammede os ikke engang. Problemfri tur til Jylland. Erik og jeg stod af i Fredericia, Anja i Langå og Annette og Peter videre til Aalborg. Kom hjem til regn, dis og tåge over hele linien.

TOTAL:

FED TUR.

Meget sol og solbrændte mennesker. Trætte til sidst. Vi har kørt ca. 300 km. på 10 dage. 230 km med bagage. Hastighedsrekord med bagage 57,5 km./t. Gennemsnit på turen højest 18,1 km./t.

I efteråret var jeg igen indkaldt til militæret og denne gang havde jeg besluttet at være på tværs lige fra jeg trådte ind til jeg forlod kasernen igen. Nu var det ikke sjov længere. Jeg skulle møde på kasernen i Haderslev, hvor vi straks blev kørt ud på en gård, hvor hele iklædningen skulle foregå.

Straks efter at jeg havde fået udleveret mit grej, og var kommet udenfor staldbygningen smed jeg det hele. Der var solskin og jeg kunne ligeså godt sidde der som et andet sted og iklæde mig.

Efter et kort stykke tid kom der en sergent hen og spurgte hvor jeg hørte til, og kunne svare 1. deling. Jeg fik pænt at vide at jeg så skulle gå op i en anden bygning, for der sad resten og iklædte sig, hvortil jeg svarede at det skulle jeg nok, men ikke hvornår jeg ville gøre det.

Da der igen var gået 15 min. kom han igen og denne gang meget bestemt og forklarede at han jo havde sagt at jeg skulle gå op i den anden bygning. Nu var tiden inde til at bryde op. Jeg fik ham pænt fortalt at jeg gik derop når jeg var færdig og ikke et sekund før og i øvrigt var jeg total ligeglad med hvor meget han råbte og skabte sig. Jeg gjorde hvad der passede mig.

Han valgte heldigvis at vende rundt og gå uden at kommentere noget som helst.

Og sådan gik hele ugen. Hver gang jeg kunne komme på tværs gjorde jeg det, og samtlige sergenter var mere eller mindre lede ved at omgås mig. Min taktik gik simpelthen ud på at få en påtale i papirerne om at jeg ikke fremover skulle genindkaldes. Om det lykkedes ved jeg ikke, men en ting var sikkert. De ville gøre alt for ikke at skulle have mig i deres Deling / Stue ved en evt. ny genindkaldelse.